—Χαριτωμένος εἶν' ὁ στρατηγός ! ψιθύρισε ὁ ρεπόρτερ.

—Γι' αὐτὸ ἤθελες νὰ μὲ ρωτήσῃς ; Κι' ἐγὼ αὐτὴ τὴ γνώμη ἔχω... Εἶμαι χαριτωμένος !....

—Ὄχι, στρατηγέ μου, ἐγὼ θὰ ἤθελα τὴ γνώμη σας ἐπὶ τοῦ τετραμεροῦς Συμφώνου. Ποία εἶνε ἡ γνώμη σας, παραδείγματος χάριν, ἐπὶ τοῦ προσεχοῦς πολέμου ;

—Τί, θἄχουμε κανέναν πόλεμο ;

—Μὰ τὰ Σύμφωνα προηγοῦνται πάντα τῶν πολέμων !...

—Κολοκύθια ! Ἐγὼ δὲν δίνω μιὰ πεντάρα γι' αὐτά... Ὅποιος παλαβὸς θέλει νὰ πάῃ νὰ πολεμήσῃ, ἂς πάει νὰ βγάλῃ καὶ τὰ μάτια του... Ἐγὼ μιὰ πεντάρα δὲν θὰ δώσω γιὰ τὶς κουταμάρες αὐτές !.... Ἀκοῦς ἐκεῖ νὰ πολεμήσουμε !... Καλὰ εἴμαστε, παιδί μου.... Μετανάνσω ἀπὸ τὴ θέσι σου !... Χτύπα κοιμάτι ξύλο !...

—Ὥστε σεῖς εἶσθε ἐναντίον τῶν πολέμων καὶ παντὸς πολέμου, γενικῶς !...

—Βέβαια... Κοντὰ στὴ γνῶσι, ἀδερφέ !...

—Κι' ἂν κηρυχθῆ, παρὰ τὴν γνώμην σας, στρατηγέ μου, τί θὰ κάνετε ;

—Θὰ τὸ σκάσω ! Τί θὰ κάμω !... Θὰ τὸ σκάσω γιὰ τὴν Αἴγυπτο.... Ἔχω ἕναν ξάδερφο ἐκεῖ, ποὺ κάνει ἐμπόριο ἀπὸ χουρμάδες... Θὰ πάω νὰ καθήσω σπίτι του. Ὅποιος κηρύξει πόλεμο, ἂς πάει νὰ πολεμήσῃ.. Ἐγὼ δὲν ἔχω χάσει τὰ μουλάρια μου !...

Τρελλίζοντας, ἴσως καὶ ἀπὸ τὴν συγχύνσι τῶν σοβαρῶν αὐτῶν δηλώσεων, ἴσως καὶ ἀπὸ τὸ Ναξιώτικο ραχί καὶ ἀπὸ τὸ «κίτρο», ὁ δημοσιογράφος σηκώθηκε νὰ φύγῃ.

Τρελλίζοντας κι' ὁ στρατηγός, ἴσως ἀπὸ τὸν θυμό του, ἴσως ἀπὸ τὸ «κίτρο» καὶ ἀπὸ τὸ ραχί, τὸν ξεπροβόδισε ὥς τὴν ἔξω πόρτα τοῦ σπιτιοῦ. Φεύγοντας, ὁ δημοσιογράφος ξαναρώτησε :

—Ὥστε, στρατηγέ μου, ἔχω τὴν ἄδειάν σας νὰ ἀναγράψω τὰς ἐνδιαφερούσας καὶ σπουδαίας αὐτὰς δηλώσεις σας, ποὺ θὰ κάμωσιν ἐντύπωσι μεγάλη, στὴν ἐφημερίδα μου, τὴν «Ἐλευθεριάζουσαν Εἰρήνην» ;

—Ὅπως ἀγαπᾶτε !...

* * *

Ὁ στρατηγὸς κ. Νικοκλῆς Χατζηχαλβᾶς, στὸ Λουτράκι, ἔτριβε καὶ ξανάτριβε τὰ μάτια του. Γύριζε τὴν ἐφημερίδα ἀπὸ δῶ, τὴν γύριζε ἀπὸ κεῖ, τὸ ἴδιο...

Μὲ μεγάλα γράμματα καὶ χτιστιτά, στὴν πρώτη σελίδα, σ' ἕνα τετράστηλο, μὲ τίτλους κόκκινους, ἀναγραφότανε κάτι, ποὺ λίγο ἔλειψε νὰ τὸν τρελλάνῃ !...

—Μωρέ, μήπως ὀνειρεύομαι ;... φώναξε.

Ἀλλὰ δὲν ὀνειρευότανε διόλου. Ἡ ἐφημερίδα ἦτανε ἐκεῖ, ἴδια κι' ἀναλλοίωτη, μὲ τὰ μεγάλα, κόκκινα σὰν πύρινα, γράμματά της :

«Σοβαραὶ δηλώσεις τοῦ στρατηγοῦ κυρίου Χατζηχαλβᾶ περὶ πολέμου, κλπ.

»Ὁ στρατηγὸς κ. Νικοκλῆς Χατζηχαλβᾶς, παρὰ τοῦ ὁποίου εἴχομεν τὴν τιμὴν νὰ γίνωμεν δεκτοὶ εἰς τὴν ἰδιαιτέραν κατοικίαν του, ἔσχε τὴν καλωσύνην νὰ μᾶς εἴπῃ, μετὰ πρωτοφανοῦς θάρρους καὶ εἰλικρινείας, ὅτι..... ἀντιλαμβανόμενος πόσον ὀλέθριος καὶ καταστρεπτικὸς θὰ εἶνε ὁ ἐπὶ θύραις πόλεμος διὰ τὴν πατρίδα μας, θὰ ἀναχωρήσῃ ἀμέσως διὰ τὴν Αἴγυπτον, μόλις οὗτος κηρυχθῆ», κλπ. κλπ.

Ὁ στρατηγὸς εἶδε ὅλο τὸ Λουτράκι, σπίτια, τραπέζια, γκαρσόνια, χαρτοπαίκτες, καρέκλες καφενείων, βάρκες, βράχους, κύματα, νὰ περιστρέφωνται καὶ νὰ γυρίζουν, νὰ γυρίζουν, σὰν νὰ εἶχε γίνει ὁ τόπος ἕνα ντάνσιγκ, μέσα στὸ ὁποῖο ὅλα καὶ ὅλοι χορεύουν... χορεύουν !..

* * *

Τὴν ἄλλη μέρα ὁ δημοσιογράφος, δρέπων ἀκόμη δάφνες γιὰ τὸν χθεσινό του θρίαμβο, κάθησε στὸ τραπέζι του νὰ γράψῃ ἕνα ἀκόμη ἄρθρο ἐπὶ τῆς τελευταίας του ἐπιτυχίας, τῶν «προχθεσινῶν ἀντιπολεμικῶν δηλώσεων τοῦ στρατηγοῦ Χατζηχαλβᾶ», ὅταν εἶδε ν' ἀνοίγῃ ἡ πόρτα ἄξαφνα καὶ ἕνας στρατηγὸς νὰ μπαίνῃ μέσα.

Συνέντειξι θὰ θέλῃ κι' αὐτός, μουρμούρισε. Ὅλοι οἱ στρατηγοί, μοῦ φαίνεται, θὰ κηρυχθοῦν κατὰ τοῦ πολέμου !... Ἡ εἰρηνιστικὴ ἰδέα θριαμβεύει ! Μεγάλη ἐπιτυχία γιὰ τὴν ἐφημερίδα μας !...

Ὁ στρατηγὸς ἐσταύρωσε τὰ χέρια του καὶ στάθηκε ἔμπροστά του θυμωμένος, ἀγριοκυττάζοντας, σὰν ἰφαίστειο ποὺ βράζει καὶ κοχλάζει...

—Μὲ γνωρίζετε ; φώναξε.

—Διόλου.

—Γνωρίζετε τὸν στρατηγὸ Χατζηχαλβᾶ ;

—Πάρα πολύ.

—Καὶ δὲν γνωρίζετε ἐμένα ;

—Ἐσᾶς δὲν ἔχω τὴν τιμὴν νὰ σᾶς γνωρίζω !

—Ὁ στρατηγὸς Χατζηχαλβᾶς εἶμαι ἐγώ !

Μὰ πρὶν προφτάσῃ νὰ ἐκπλαγῆ ὁ δημοσιογράφος ἢ νὰ σκεφθῆ πῶς γέμισε ὁ Ἑλληνικὸς στρατὸς ἀπὸ Χατζηχαλβάδες, ἐδέχθηκε μιὰ τρομερὴ καπελλιά. Κατόπιν ὁ στρατηγὸς Χατζηχαλβᾶς ἔφυγε. Ὁ δημοσιογράφος στάθηκε μιὰ στιγμὴ καὶ τὸν κύτταξε. Τὰ ἄστρα του μαλλιά, πίσω ἀπὸ τὸ κεφάλι του, γυαλίζανε σὰν ἀσημένια στὸν ἥλιο.

—Φαίνεται ὅτι θὰ στενοχωρήθηκε πολύ, εἶπε φιλοσοφικὰ ὁ δημοσιογράφος, ἰσιάζων τὸ τσαλακωθὲν καπέλλο του. Θὰ τὸν πείραξε τὸ ἄρθρο μας ! Γιὰ ἰδές : Σὲ δυὸ μέρες πῶς ἄσπρισαν τὰ μαλλιά του ! Παραγέρασε, ἀλλὰ καὶ τὸ καπέλλο μου δὲν εἶνε πειὰ γιὰ φόρεμα !... Καὶ τώρα ; Τί κύριο ἄρθρο νὰ γράψω ;...

ΣΤΑΜ. ΣΤΑΜ.

—Ὁ κύριος στρατηγός, παρακαλῶ ;...

ΑΠ' ΟΣΑ ΔΙΑΒΑΖΟΥΜΕ

ΕΚΛΕΚΤΑ ΙΣΤΟΡΙΚΑ ΑΝΕΚΔΟΤΑ

Τὰ ἀνατριχιαστικὰ ἀστεῖα τοῦ Καλιγούλα. Ὁ Ἑρρίκος τὸς καὶ η ἐρωτικές του μανεύερες. Πῶς την ἔπαθε...Χιώτικη. Ἕνα ὡραῖο ἀνέκδοτο τοῦ Μιχαὴλ Ἄγγελου. Ἡ βασίλισσα Ἐλισσάβετ κι' ὁ ἐρωτοχτυπημένος νεαρος αὐλικος. Ἡ προαγωγη και ἡ τιμωρια του. κτλ.

Ὁ ἀπάνθρωπος αὐτοκράτωρ τῆς Ρώμης Καλιγούλας, ἐνῶ συζητοῦσε μιὰ ἡμέρα μὲ δυὸ στρατηγούς του γιὰ σπουδαιότατα ζητήματα τοῦ Κράτους, ξέσπασε ἔξαφνα σὲ ἀκράτητα γέλια.

Ἀπόρησαν τότε οἱ δυὸ στρατηγοί, κι' εὐλαβικὰ ρώτησαν τὴν αἰτία τῆς ἀπροσδόκητης εὐθυμίας του.

Κι' ὁ Καλιγούλας ἀπάντησε σαρκαστικά:

—Γελάω, γιατὶ σκέφθηκα, σὲ μιὰ στιγμή, τί μορφασμοὺς θὰ κάνετε κι' οἱ δυὸ σας, μόλις διατάξω νὰ σᾶς κρεμάσουν!...

* * *

Κάποια ἡμέρα, ὁ περίφημος Δὸν Ζουὰν Ἐρρίκος ὁ 4ος, βασιλεὺς τῆς Γαλλίας καὶ τῆς Ναβάρρας, συνήντησε σ' ἕνα σαλόνι τῶν ἀνακτόρων τὴν δεσποινίδα ντὲ Β...

Ἡ δις ντὲ Β... ἦταν ὡραιοτάτη, ἀλλὰ κι' ἐνάρετη, καὶ ἄδικα πάσχιζε ἐπὶ μῆνες ὁ ἐρωτόληπτος ἐστεμμένος νὰ τὴν κατακτήσῃ.

Μόλις λοιπὸν τὴν εἶδε, σκίρτησε ἀπὸ χαρά, βεβαιώθηκε ὅτι κανένας δὲν τὸν ἔβλεπε, κι' ἔτρεξε κοντά της.

Κι' ἐνῶ ἐκείνη ὑποκλινόταν, τῆς εἶπε μὲ κάποιο πεῖσμα:

—Γιὸς θὰ μπορέσω, ἐπιτέλους, δεσποινίς, νὰ φθάσω ὡς τὸν ἰδιαίτερο θάλαμό σας;

—Μόνον ἔπειτα ἀπ' τὴν ἱεροτελεστία τοῦ γάμου, Μεγαλειότατε! τοῦ ἀπάντησε ἡ δεσποινὶς ντὲ Β...

Κι' ὅσο νὰ συνέλθῃ ὁ βασιλεὺς ἀπ' τὴν ἀπροσδόκητη τολμηρὴ ἀπάντησί της, ἡ δροσερὴ δεσποινὶς τοῦ ξεφυγε ἄλλη μιὰ φορὰ ἀκόμη.

* * *

Ὁ περίφημος ζωγράφος Μιχαὴλ Ἄγγελος συνδεόταν φιλικὰ μὲ τὸν ἐπίσης ζωγράφο—ἀλλὰ μέτριον ὅμως στὴν ἀξία—Φράντσια.

Μιὰ ἡμέρα, ὁ Μιχαὴλ Ἄγγελος εἶδε τὸ γυιὸ τοῦ Φράντσια, ἕναν ροδαλώτατον μπεμπέ, τὸν ὁποῖο χόρευε στὰ γόνατά του ὁ εὐτυχὴς πατέρας. Δὲν κρατήθηκε τότε ὁ διάσημος καλλιτέχνης καὶ εἶπε πονηρὰ στὸν Φράντσια:

—Βλέπω, φίλε μου, πῶς πετυχαίνεις καλύτερα τὶς ζωντανὲς εἰκόνες, παρὰ τὶς τεχνητές!

* * *

Ἡ βασίλισσα τῆς Ἀγγλίας Ἐλισσάβετ εἶχε νοιώσει κάποτε, μὲ τὴν γυναικεία διαίσθησί της, ὅτι ἕνας ἀπ' τοὺς πιὸ ὡραίους, ἀλλὰ καὶ πιὸ νεαροὺς αὐλικούς της, τὴν ἀγαποῦσε μυστικά.

Θέλοντας λοιπὸν νὰ τὸν συγχίσῃ ἡ μεγάλη ἐκείνη βασίλισσα, τοῦ εἶπε ἕνα ὅρσδυ σὲ κάποια δεξίωσι τῶν ἀνακτόρων, νὰ τῆς στείλῃ τὴν ἑπομενη τὸ πρωὶ τὴν εἰκόνα τῆς ἀγαπημένης του.

Κι' ὁ ἐρωτευμένος αὐλικός, τὴν ἑπομένη, πρωὶ-πρωί, ἔστειλε στὴν Ἐλισσάβετ ἕνα καλοτυλιγμένο δέμα, μέσα στὸ ὁποῖο ἀρισκόταν ἕνας πολυτελὴς κρυστάλλινος καθρέφτης!

Τὸ ἀποτέλεσμα ἦταν, ὅτι ὁ αὐλικὸς προβιβάσθηκε σὲ ἀνώτερη θέσι, γιὰ τὴν ἐξυπνάδα του, ἀλλὰ τὸν μετέθεσαν συγχρόνως ἀπ' τὰ ἀνάκτορα, γιὰ τὴν ἐξ ἴσου μεγέθους τόλμη του!

* * *

Ὁ Δοὺξ τοῦ Οὐόρτσεστερ, περίφημος μεγιστὰν τῆς Ἀγγλίας, εἶδε μιὰ ἡμέρα στὸ δρόμο τὸν ποιητὴ Πώπ, τὸν ὁποῖο δὲν ἐγνώριζε προσωπικῶς.

Ἐπειδὴ ὅμως ὁ Πὼπ ἦταν κοντός, κακοφτιασμένος καὶ χωλός, ἔκανε ἐντύπωσι στὸν δοῦκα, ὁ ὁποῖος εἶπε σ' ἕναν ἀπ' τοὺς ἀκολούθους του:

—Εἶμαι περίεργος νὰ μάθω, σὲ τί μπορεῖ νὰ χρησιμεύῃ αὐτὸ τὸ ἀνθρωπάριο ποὺ περπατεῖ λοξά!

Κι' ὁ Πώπ, ὁ ὁποῖος ἄκουσε τὸ πείραγμα, στράφηκε ἀμέσως καὶ ἐξεφώνισε:

—Χρησιμεύω στὸ νὰ διδάσκω τοὺς ὁμοίους σας... νὰ περιπατοῦν ἴσια!

* * *

Σχετικὰ μὲ τὴν παροιμιώδη φιλαργυρία τῶν Σκωτσέζων, ὁ Ἄγγλος στρατάρχης δοὺξ τοῦ Οὐέλλιγκτων—ὁ νικητὴς τοῦ Ναπολέοντος—συνήθιζε νὰ λέγῃ τὸ ἑξῆς χαριτωμένο:

—Ἀπ' τὸν στρατὸ μου ξεχωρίζω καθαρὰ τοὺς Ἄγγλους, ὅταν φτάνουμε σὲ χωριὰ μὲ πολλὰ βῶδια...τοὺς Ἰρλανδοὺς, ὅταν φτάνουμε σὲ χῶρες μὲ πολλὰ κρασιά... καὶ τοὺς Σκωτσέζους, ὅταν πληρώνονται τὸν μισθό τους!...
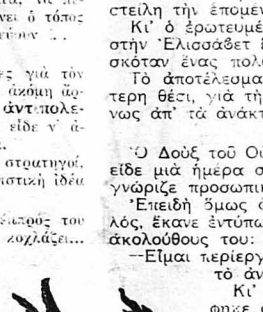
Οἱ Ἄγγλοι ἀγαποῦν πολὺ τὸ βωδινὸ κρέας, οἱ Ἰρλανδοὶ εἶνε μέθυσοι, κι' οἱ Σκωτσέζοι μποροῦν νὰ σοῦ ἀλλάξουν τὴν πίστι γιὰ μιὰ δεκάρα.